

Sygn. akt: II AKa 538/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SA Małgorzata Niementowska (spr.) SA Grzegorz Wątroba
Protokolant	Magdalena Golyszny

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku Roberta Wieczorka

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2023 r. sprawy

1. **S. S. (1)**, c. S. i K., ur. (...) w G.

oskarżonej z art. 280 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

2. **S. S. (3)**, s. R. i I., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 29 sierpnia 2022 roku, sygn. akt III K 42/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonych S. S. (3) i S. S. (1) od zarzutu popełnienia czynu z dnia 16 września 2020 r. opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i kosztami procesu w tej części za obie instancje obciąża Skarb Państwa,

b) uznaje oskarżonych S. S. (3) i S. S. (1) za winnych tego, że

w dniu 14 września 2020 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc ekspedientce B. Z. użyciem noża, usiłowali dokonać kradzieży nieustalonej kwoty pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym wyczerpali znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. przy zast. art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza im kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na mocy art. 63 § 1 k.k. na ich poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- wobec S. S. (1) od dnia 30 listopada 2020 r., godz. 6:10 do dnia 11 lutego 2022 r., od dnia 21 lutego 2022 r. do dnia 5 maja 2022 r. i od dnia 25 maja 2022 r. do dnia 22 lutego 2023 r.,

- wobec S. S. (3) od dnia 30 listopada 2020 r. do dnia 22 lutego 2023 r.,

c) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 i 3;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rybniku) na rzecz adwokata D. J. – Kancelaria Adwokacka w J. kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonej S. S. (1) w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wydatki w kwocie 10 zł (dziesięć złotych) od oskarżonego S. S. (3) oraz w kwocie 367,44 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych czterdzieści cztery grosze) od oskarżonej S. S. (1) oraz opłaty za obie instancje w kwocie po 400 (czterysta) złotych.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Grzegorz Wątroba

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 538/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 29 sierpnia 2022 roku sygn. akt III K 42/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty obrońcy oskarżonego S. S. (3):	# zasadny	

	<p>- obraza przepisów postępowania , która miała wpływu na treść wyroku, a to art.7 k.p.k, art. 170 k.p.k.,art.5§2 k.p.k, 410 k.p.k.,424 k.p.k.;</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku;</p> <p>Obrońca oskarżonej S. S. (1):</p> <p>-- obraza przepisów postępowania , która miała wpływu na treść wyroku, a to art.7 k.p.k, art. 170 k.p.k.,art.5§2 k.p.k, 410 k.p.k.,424 k.p.k.;</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>-argumenty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych S. S. (3) i S. S. (1) były tożsame stąd rozważania dotyczące sformułowanych tam zarzutów można czynić łącznie. Zarzuty wskazane w apelacjach obu obrońców odnoszące się do zdarzenia z dnia 16 września 2022 r. i przypisanego oskarżonym w tym zakresie sprawstwa w przeważającej mierze należało uznać za zasadne. Na wstępie, zaznaczyć należy, iż środki zaskarżenia miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego, zwłaszcza, że sprawa przeciwko oskarżonym opierała się w głównej mierze na analizie zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych zaś załączone w jej toku dokumenty miały uwiarygodnić, bądź też zdyskredytować część z nich. Konsekwentnie, zatem, apelacje obrońców wskazując na naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. ,</p>		

art.5 k.p.k. i art.410 k.p.k. w istocie kwestionowały ocenę tzw. dowodów osobowych, a tym samym zasadność poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Te ostatnie zostały natomiast zakwestionowane przez skarżących w odrębnych punktach apelacji;

I.

- odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez skarżących odnośnie ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji w odniesieniu do zdarzenia, które miało miejsce w dniu 14.09.2020 roku w G., a tym samym do uznania sprawstwa oskarżonych, co do tego czynu, podzielić należy ustalenia sądu meriti i czynione na ich poparcie rozważania. Co znamienne zarzuty skarżących ogniskowały się wokół zdarzenia z dnia 16.09.2020 roku i zajmowały przeważającą część apelacji, w niewielkim zakresie odnosząc się jedynie do zdarzenia wcześniejszego. Odnośnie zdarzenia z dnia 14.09.2020 roku dotyczącego usiłowania rozboju na ekspedientce sklepu ogólnospżywczego B. Z.w miejscowości G., stwierdzić należy że słusznie sąd uczynił odmawiając dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych, w których nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Prawdłowo ich wyjaśnienia uznane zostały za przyjętą linię obrony, która nie znajdowała oparcia w wyczerpująco zebranych i ocenionych przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym. I tak prawidłowo sąd I instancji ustalił, że:

- oskarżeni S. S. (1) i S. S. (3) rozpoznani zostali zarówno przez ekspedientkę sklepu (...) B. Z. jak i jej męża P. Z. (1). Co znamienne rozpoznania

te w sposób jednoznaczny zostały dokonane na każdym etapie postępowania albowiem świadkowie wskazali na oskarżonych jako sprawców zarówno w śledztwie jak i przed sądem. To prawda, co wskazuje obrońca oskarżonego S. S. (3), że okazania oskarżonych świadkom miały miejsce dwa i pół miesiąca po zdarzeniu. Prawdą również jest, że świadkowie zaraz po zdarzeniu zachowywali pewną wstrzemięźliwość, co do wygłaszania kategoriycznych stwierdzeń, że na pewno są w stanie rozpoznać sprawców, skoro mieli na twarzy maseczki. Jednak przy ocenie ich zeznań rozpoznających oskarżonych nie sposób pominąć także tych pierwszych wskazujących na wygląd oskarżonych, w tym jego charakterystyczne cechy. I tak P. Z. określa oskarżoną jako dziewczynę o czarnych, ciemnych, prostych włosach, które sięgały okolicy ramion. Według niego nie była szczupła, a była średniej budowy ciała i co charakterystyczne miała na twarzy mocny makijaż w postaci mocno podkreślonych oczu „miała mocno podkreślone oczy, miała czarne mocne kreski przedłużające długość oczu, tak jakby te kreski wychodziły na skronie”. Nie pomija również ubioru obserwowanej dziewczyny, który podobnie jak opis jej sylwetki zaprezentowany na karcie 171-173 potwierdza zapis monitoringu z pizzerii B. i zdecydowanie mniej czytelny ze sklepu, w którym doszło do zdarzenia. Zestawienie tych dwóch dowodów pozwala na stwierdzenie, że świadek mając możliwość obserwowania dziewczyny przez dłuższą chwilę zapamiętał jej wygląd. Podobnie jak wygląd chłopaka siedzącego w samochodzie do którego wsiadła obserwowana przezeń dziewczyna. Monitoring

jednoznacznie pozwala na przyjęcie, że świadek przechodząc obok stojącego na parkingu samochodu obrócił się w jego kierunku i przez pewien moment przyglądał się siedzącemu tam mężczyźnie. Widział twarz siedzącego tam mężczyzny, a jego uwagę przykuły wylupiaste oczy i ogólny jej wygląd, w jego ocenie podobny do jednego z aktorów. W podobny sposób w pierwszych zeznaniach opisała dziewczynę w sklepie, którą wiązała z napadem B. Z.. Włosy (kolor, długość, brak grzywki), wzrost, postura i mocny makijaż. Opisuując sprawcę zdarzenia podała jego wzrost, ubiór i zaznaczając, że sprawca stał od niej w odległości pół metra grożąc jej nożem podała, że „nie wiem czy jestem w stanie go rozpoznać, wydaje mi się, że chyba tak”. Powyższe w powiązaniu z jednoznacznymi rozpoznaniem oskarżonych zarówno przez „lustro weneckie” jak i na rozprawie, pozwala zebrawszy wszystkie spostrzeżenia świadków w jedną całość, uznać zeznania świadków jako wiarygodne, a dokonane rozpoznania jako oddające rzeczywisty obraz sprawców zarejestrowany w ich pamięci w dniu 14.09.2020 roku.

Przy wystawianiu takiej oceny zeznaniom świadków nie można pominąć także czynności okazania tablicy poglądowej Nr 1 P. Z., ze zdjęciami 4 kobiet. Świadek jednoznacznie podczas tej czynności wskazał fotografię z wizerunkiem S. S. (1) jako tej, która w dniu zdarzenia była w sklepie. Późniejsze okazania całych postaci oskarżonych w sposób pewny pozwoliły na rozpoznanie w nich zarówno mężczyzny siedzącego w samochodzie, a później grożącego nożem jak i dziewczyny obecnej przed napadem w sklepie. Podczas

okazania oskarżonej to właśnie budowa ciała, ogólny wygląd, oczy i sposób poruszania się (budowa dolnej części ciała, nóg i pośladków, oczy, włosy, sposób poruszania się - P. Z. i budowa ciała, oczy, zaniedbane włosy, ich długość, lekko przygarbiona postura- B. Z.) były podstawą ich jednoznacznego rozpoznania. Podobnie w przypadku rozpoznania S. S. (3) podstawą jego rozpoznania był ogólny wygląd, postura, podobny wzrost i chód, który zapamiętała B. Z.. To ostatnie postrzeżenie czyni wiarygodnymi zeznania świadka i relacjonowanie przezeń wydarzeń z dnia 14.09.2022. Otóż świadek nie miała wątpliwości, co do rozpoznania oskarżonego po chodzie, natomiast w stosunku do S. S. (1) takiego elementu rozpoznania nie podała. Pomimo, że polecono okazywanym kobietą poruszać się podczas tej czynności, B. Z. jednoznacznie podała, że nie pamięta jak kobieta w sklepie się poruszała, bo zapamiętała kobietę jak stała przed kasą. To przekonuje sąd, że świadek nie ubarwiała swoich zeznań, nie wymyślała dodatkowych okoliczności, których nie widziała czy nie zapamiętała, a jedynie rzetelnie oddała obraz osób powiązanych z przestępstwem. W tym miejscu zwrócić należy uwagę na jeszcze jedną cechę wyglądu mężczyzny usiłującego dokonać napadu. Otóż P. Z. wskazał na oczy oskarżonego S. S. (3) określając je jako „wyłupiaste”, B. Z. natomiast oczy oskarżonego jako „smutne i wyraziste”, a na rozprawie podała, że „te oczy właśnie utkwiły jej w pamięci”. Zatem okoliczność, że dwoje świadków zwróciło uwagę na ten element wyglądu zewnętrznego oskarżonego w dodatkowy sposób umacnia rzetelność dokonanych przez świadków rozpoznań.

Rozpoznania oskarżonej przez świadków dokonane na rozprawie są pewne i jednoznaczne podobnie jak rozpoznanie przez B. Z. oskarżonego. Oświadczenie P. Z., że „ciężko powiedzieć, czy osoba siedząca za kierownicą miała takie oczy jak oskarżony” złożone na rozprawie tylko wskazuje na rzetelność składanych przezeń zeznań, żadną miarą nie dezawuuując wcześniejszego rozpoznania. Wszak jak wskazuje obrońca oskarżonego S. S. (3) od zdarzenia do przesłuchania na rozprawie minęło 8 miesięcy, a jednoznaczne rozpoznanie oskarżonej powoduje, że wcześniejsze rozpoznanie oskarżonego nie traci nic ze swojej aktualności. Kończąc ten wątek nie sposób pominąć jeszcze jednej niezwykle charakterystycznej cechy wyglądu S. S. (1), na którą wskazali oboje świadkowie. Mocny makijaż określonego rodzaju z kreskami wychodzącymi na skronie u kobiety będącej w sklepie. Z dołączonych do akt zdjęć z profilu oskarżonej w sposób oczywisty wynika, że w taki właśnie sposób oskarżona malowała się i taki sposób makijażu preferowała.

Jednocześnie po zapoznaniu się z monitoringiem z dnia 14.09.2022 roku przekazującym obraz parkingu przed sklepem (...), w tym z wizerunkiem osoby kobiety wysiadającej z samochodu F. (...) i wchodzącej do sklepu, stwierdzić należy istniejące pomiędzy tą osobą a oskarżoną bardzo duże podobieństwo, co do budowy ciała, sposobu poruszania się, kształtu głowy, koloru długości włosów;

- niewątpliwie kolejnym elementem, który współgrając z zeznaniami świadków R. Z. i B. Z., opisem wyglądu kobiety w sklepie

i w końcu jednoznacznym jej rozpoznaniem jest fakt dokonania zakupu papierosów marki (...) niebieskich przez kobietę obecną w sklepie. Materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań O. S. w sposób bezsporny wskazuje na to, że oskarżona papierosy tej marki paliła. Jak miała pieniądze to niebieskie (...) kupowała bądź kupował je jej brat;

- analiza monitoringu uzyskanego z pizzerii B., a pokazująca parking przed sklepem (...) i najbliższe okolice pokazuje, że wygląd samochodu, którym oskarżeni podjechali na miejsce zdarzenia odpowiada wyglądowi auta należącego do O. S. brata oskarżonej. Bezspornym bowiem jest, że O. S. był w dacie czynu właścicielem samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru srebrnego z czarnymi relingami. Nie budzi również wątpliwości, że samochód ten poddawany był przez świadka ciągłym modyfikacjom, a ich przedstawienie wraz z przypisanymi doń datami zmian nastęrczało świadkowi trudność. I tak O. S. podał, że około marca 2020 roku zmieniał w samochodzie amortyzatory, co obniżyło przód auta choć nadal był wysoki i nie wymieniał żadnego oświetlenia. Przed wrześniem jak podał zmienił zderzak przedni samochodu i felgi, a wymiana zderzaka nie wiązała się z wymianą ani dodaniem oświetlenia. Jednocześnie świadek oświadczył, że ostatecznie we wrześniu 2020 roku w F. były felgi aluminiowe 17 czarne by po okazaniu mu zdjęć samochodu dostarczonych przez obrońcę wskazać, że zdjęcie z karty 723 jest ostatnim zdjęciem, które zostało zrobione z sierpnia 2020 roku. Na zdjęciu tym w

samochodzie należącym do O. S. widnieją srebrne felgi, a nie czarne i oświetlenie w zderzaku, które kształtem odbiega od tego ze zdjęć z kwietnia 2020 k.722. Powyższe wątpliwości, co do wyglądu auta we wrześniu 2020 roku spiętrzone przez samego właściciela nie dają odpowiedzi na pytanie jak dokładnie wyglądał F. (...) w dacie 14.09.2020 roku. Wyglądu tego nie można ustalić albowiem samochód został przez świadka zezłomowany. Niemożliwość weryfikacji wyglądu samochodu jest również skutkiem niedbalstwa funkcjonariuszy policji prowadzących postępowanie, którzy dokonując przeszukania pojazdu nie sporządzili jego dokumentacji fotograficznej. Na marginesie wskazać należy na okoliczności w jakich doszło do zezłomowania tego pojazdu. Otóż świadek samochód po wrześniu 2020 roku sprzedał by po miesiącu odkupić go i zezłomować. Fakt ten zdaje się wskazywać na celowe zniszczenie auta mogącego przyczynić się do poczynienie konkretnych ustaleń odnośnie przestępstw popełnionych w dniach 14.09.2020 roku i 16.09.2020 r. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżona S. S. (1) miała swobodny dostęp do samochodu brata albowiem kluczyki do samochodu wisiały w przedpokoju. Reasumując niniejszy akapit stwierdzić trzeba, że na monitoringu z dnia 14.09.2020 roku w godzinach 21:22:27 do 21:43:02 widać srebrny F. (...) z czarnymi relingami i srebrnymi felgami z obniżonym zawieszeniu nie odbiegający wyglądem od samochodu należącego do brata oskarżonej;

- słusznie również sąd I instancji ustalił, że oskarżony S. S. (3) wbrew jego zapewnieniom jak i

twierdzeniom oskarżonej S. S. (1) potrafi prowadzić pojazdy mechaniczne i odmówił mu w tym zakresie wiary. Bezspornym bowiem jest, że w dniu 9 lutego 2020 roku oskarżony prowadząc samochód V. o numerze rejestracyjnym (...) doprowadził do kolizji drogowej za które to wykroczenie został ukarany mandatem. A zatem argumenty oskarżonego i jego obrońcy, że nie mógł kierować samochodem, którym przyjechali sprawcy usiłowania rozboju na zdarzenie jest całkowicie chybiony;

-prawidłowo również sąd przyjął, że oskarżeni nie dysponowali alibi na czas trwania rozboju ani na godziny go poprzedzające i następujące po nim. Według oświadczenia oskarżonej miała w dacie czynu z 14.09.2020 roku i w jego godzinach przebywać w domu, co nie zostało potwierdzone podobnie jak w przypadku oskarżonego S. S. (3). Przesłuchany na tę okoliczność brat oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym podał, że oskarżony na pewno przebywał w domu od rana do godzin popołudniowych 14.09.2020 roku, potem nie miał z nim kontaktu bo wyszedł z domu, a powrócił dopiero o 21:30 i „S. był w domu”. Później zmodyfikował swoje zeznania podając, że jak wychodził z domu około godziny 15-16 to oskarżonego nie było w domu, a jak wrócił około 21-22 „to brat chyba był w domu. W nocy był na pewno ale nie wiem o której wrócił wieczorem”;

- zgodzić się należy z sądem I instancji, że brak aktywności między oskarżonymi na płaszczyźnie SMS-owej i innych aplikacji w czasie napadu świadczy w kontekście wyżej wskazanych okoliczności na to, że oskarżeni przebywali

razem. W świetle przeprowadzonej przez biegłego analizy telefonów komórkowych oskarżonych wynika, że w godzinach napadu nie przesyłano między nimi żadnych wiadomości. Ostatnia aktywność SMS-owa została zarejestrowana między oskarżonymi na godzinę 19:11, 19:12, natomiast ostatnia aktywność w aplikacji Messenger pojawia się o godzinie 15:24. Natomiast pierwsza wiadomość w aplikacji Messenger w dniu 15.09.2020 roku pojawia się dopiero o 12:02, a poprzez SMS o 17:53. To czyni uprawnionym stwierdzenie, że oskarżeni po godzinie 19:12 do godzin południowych dnia następnego przebywali razem. Dane z aplikacji Messenger dotyczące rozmów oskarżonych między sobą dostarczył obrońca oskarżonej S. S. (1) jako pełną korespondencję między oskarżonymi w konkretnych widniejących na wydruku dniach. Nie ma zatem powodu wątpić w rzetelność tych danych, zakładając, że gdyby korespondencja między oskarżonymi odbywała się w godzinach napadu to jako dowód świadczący na korzyść klienta niewątpliwie taki wydruk został by sądowi przedstawiony jako dowód w sprawie. Powyższego przekonania o tym, że w dacie i godzinie rozboju oskarżeni przebywali razem w G. nie zmienia fakt, że w dniu 14.09.2020 roku o godzinie 21:30 telefon oskarżonej S. S. (1) logował się w okolicy zasięgu stacji BTS w G. na ulicy (...). Z materiału dowodowego wynika, że oskarżona często zamieniała się telefonem z siostrą J. czy wręcz jej go udostępniała. Zatem telefon ten będąc aktywny w Internecie do godziny 22:10 mógł być użytkowany przez siostrę oskarżonej bądź inną osobę:

- zwrócić należy również uwagę, że oskarżona S. S. (1) podobnie jak jej brat O. bywali w okolicach B. już wcześniej. O. S. zeznał bowiem „Nie byłam w J. ani w B. od maja 2020 roku”. To tam zakupił O. S. samochód F. (...) i tam zakupiła swój samochód marki R. (...) oskarżona, a kupiła go w czasie kiedy nie uczyła się i nie pracowała jak zeznał jej brat;

- mając na uwadze powyższe rozważania nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, że sąd w odniesieniu do zdarzenia z dnia 14.09.2022 roku dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i błędnie przypisał oskarżonym sprawstwo odnośnie usiłowania rozboju w na osobie B. Z.. Nadto zdaniem sądu odwoławczego analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego w odniesieniu do zarzutu usiłowania rozboju w dniu 14.09.2020r wskazuje, że decyzja stosowania prawa podjęta w tym zakresie w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest również od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Jeżeli chodzi o obrazę art.7 k.p.k. to zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecnictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to

odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466).);

-odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonych a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny w odniesieniu do zdarzenia z dnia 14.09.2020 r w miejscowości G. miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonych, ale także dowody mające potwierdzać ich wersję, których wydźwięk poddał analizie. Na kartach pisemnego uzasadnienia wskazał dlaczego odmówił dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych, a dał wiarę innym

dowodom, a sąd odwoławczy tę ocenę podziela. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art.7 k.p.k., skoro ferując wyrok miał on na uwadze wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego;

- w niniejszym postępowaniu w odniesieniu do zdarzenia z dnia 14.09.2020 roku nie został naruszony również przepis art. 5 § 2 k.p.k. Zasadą jest, że na korzyść oskarżonego tłumaczy się jedynie nieusuwalne wątpliwości. Pierwszym, zatem etapem powinno być podjęcie próby ich wyeliminowania w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w oparciu o zebrany w sprawie materiał procesowy. Dopiero w dalszej kolejności, gdyby zabieg tego rodzaju okazał się nieskuteczny, można wyjaśnić je na korzyść oskarżonego. W opisanym kontekście należy zauważyć, iż wątpliwości piętrzone w apelacjach, zostały oparte na poddaniu w wątpliwość zeznań świadków oraz zapisów monitoringu czy zarejestrowanych kontaktów SMS czy wiadomości w aplikacji Messenger. Ich ocena dokonana przez z sąd I instancji, została zaaprobowana przez sąd odwoławczy. W tym stanie rzeczy należy zauważyć, iż wskazane przez skarżącego w apelacji wątpliwości, zostały wyjaśnione przez sąd a quo, który nie sięgnął po zasadę in dubio pro reo, bowiem w oparciu o zeznania pokrzywdzonej i innych świadków zbudował logiczny obraz zdarzeń z udziałem oskarżonego S. S. (3) i S. S. (1);

-nadto podstawę orzeczenia dotyczącego w/w zakresu stanowił całokształt okoliczności oraz

dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonej sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. i art.424 k.p.k.

- w świetle wyżej przedstawionych uwag jako niesłuszne należało również ocenić zarzuty obrazy art. 170 k.p.k., podniesione przez obu obrońców, poprzez oddalenie wniosków o dopuszczenie dowodów wyszczególnionych na kartach 2-3 apelacji obrońcy oskarżonego S. S. (3) i na kartach 3-4 apelacji obrońcy oskarżonej S. S. (1). Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż wszystkie zarzuty związane z bezzasadnym i naruszającym prawo do obrony oddaleniem wniosków dowodowych uznać należy za chybione. W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji dolożył wszelkich starań, by w sposób prawidłowy poczynić ustalenia dotyczące stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Procedując nie dopuścił się naruszenia przepisów procesowych odnoszących się do tzw. prawa dowodowego. Oddalając składane wnioski dowodowe, sąd meriti wskazywał powody, dla których podejmował negatywne rozstrzygnięcie, kierując się potrzebami prowadzonego postępowania, starając się zapewnić realizację wszystkich zasad procesowych i nie można czynić mu zarzutu, że ograniczał się do powtórzenia ustawowych zwrotów o nieprzydatności dowodu dla rozstrzygnięcia postępowania czy zmierzał do w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania, zwłaszcza, że podstawy oddalenia wniosków dowodowych były różne. Analiza niniejszego postanowienia zarówno sentencji jak i uzasadnienia

proceeds to the conclusion that the adoption of such a decision was appropriate and justified in the scope of necessity or futility of the admission of the facts presented in the evidence. The fact of the collective recognition of the facts appropriately grouped according to the grounds of rejection testifies to the thoughtful decision, to the adoption of which the court of the first instance was properly prepared. And then it was not these decisions that were hasty and impulsive, but rather, by rejecting part of the facts, the court also admitted other facts presented by the parties, aiming at the same time to clarify all the circumstances of the case and to collect the necessary evidence. Trying the arguments of the court of merits articulated in the justification of the decision of the court of appeal, it does not see the need for a detailed reference to them:

- having taken into account the above considerations, the court of appeal found the accused S. S. (3) and S. S. (1) guilty of the fact that: on September 14, 2020, in G., acting jointly and in agreement, threatening the cashier B. Z. with a knife, they attempted to commit a theft of an unspecified amount of money, but they did not achieve their intended purpose due to the intervention of the police, which is a violation of art. 13 § 1 k.k. in conjunction with art. 280 § 2 k.k. and for this reason, on the basis of art. 14 § 1 k.k. in conjunction with art. 280 § 2 k.k. pursuant to art. 60 § 1 and § 6 point 2 k.k. they imposed a sentence of two (2) years and six (6) months of deprivation of liberty. The court of appeal, after a thorough re-evaluation of the circumstances of the case, both aggravating and mitigating, reached the conviction that the sentence is fair for the crime committed by the accused.

kata 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona przy zastosowaniu przepisów art. 60 § 1 pkt 1 i § 6 pkt 2 k.k. Prawdą jest, że przepis art. 54 § 1 k.k. nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., a jedynie na pierwszym miejscu spośród wymienionych w tym przepisie dyrektyw stawia względy wychowawcze. Z kolei zaś przepis art. 60 § 1 k.k. przewiduje jedynie możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 k.k. W konsekwencji "młodocianość" i "względy wychowawcze" nie mają samodzielnego bytu jako podstawa nadzwyczajnego złagodzenia kary, a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary (zob.: wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 października 2015 r., II AKa 307/15, LEX nr 2017745). Nie ulega wątpliwości, że oboje oskarżeni mają status osób „młodocianych” i zdaniem sądu odwoławczego zastosowanie wobec nich preferencji względów wychowawczych jest uzasadnione. To prawda, że oboje oskarżeni są osobami karanymi, prawdą jest również to, że z tej dwójki jedynie S. S. (3) pracował na swoje utrzymanie, a oskarżona ani nie pracowała ani się nie uczyła pozostając na utrzymaniu rodziców. Niemniej z wywiadów środowiskowych opinie o oskarżonych jawią się jako pozytywne podobnie jak te świadczące o ich poprawnym zachowaniu w czasie odbywania tymczasowego aresztowania. Te okoliczności podobnie jak okoliczności dotyczące samego czynu (zakończenie go na etapie

usiłowania) stanowią elementy przemawiające za zasadnością zastosowania omawianej instytucji. W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznając, że względy wychowawcze przemawiają za zastosowaniem wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kary zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany wyżej. Zdaniem sądu odwoławczego kara ta przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności obciążających i łagodzących w sposób oczywisty spełnia kryteria kary sprawiedliwej. Jednocześnie według sądu jest ona orzeczona w stopniu niezbędnym dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania, a jednocześnie nie jest karą rażąco łagodną, niewspółmierną i niesprawiedliwą w świetle okoliczności popełnienia przestępstwa oraz osobowości oskarżonych. Orzeczona w takim wymiarze zrealizuje także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

II.

-odmiennie natomiast ocenił sąd odwoławczy podniesione przez obu skarżących zarzuty naruszenia przepisów postępowania karnego w odniesieniu do czynu z dnia 16.09.2020 r. przypisanego oskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku, uznając, że w przeważającej mierze zasługują na uwzględnienie zwłaszcza jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art.5§2 k.p.k. I tak:

- sprawstwo oskarżonych odnośnie czynu dokonanego w dniu 16.09.2020 roku w miejscowości C. sąd I instancji wywodzi przede wszystkim z tego, że nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonych w odniesieniu do ich wyjaśnień

dotyczących dnia 16.09.2020 roku przyjmuje, że w tym dniu nie mogli przebywać o godzinie 13.30 w G.. Dalej, opierając się o zeznania J.W. i F. R., którzy rozpoznali oskarżoną jako sprawczynię napadu oraz podobieństwo samochodu jakim sprawcy przybyli na miejsce zdarzenia do auta O. S. oraz podobny modus operandi sąd I instancji uznał winę oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu rozboju;

- zdaniem sądu odwoławczego pierwsza kwestia czyli fakt nieprzebywania oskarżonych w dniu 16.09.2020 roku około godziny 13.30 w G. obarczony jest wątpliwościami, których w toku procesu nie zdołano usunąć. Bezsprzeczne jest, że noc z 15.09 na 16.09.2020r. oskarżony S. S. (3) spędził w hotelu (...) przy ul. (...) w G.. Wątpliwości budzi jedynie godzina opuszczenia tego hotelu przez oskarżonego. Zdaniem sądu posiłkującego się opinią biegłego dokonującego analizy telefonów komórkowych oskarżonych, wiadomość SMS przesłana przez oskarżonego do S. S. (1) o godzinie 12:11 „za niedługo wychodzimy i W. idzie do domu” uzasadniała przyjęcie, że w tym właśnie czasie oskarżony opuścił hotel. Tym bardziej, że o godzinie 12:24:47 telefon oskarżonego logował się dla sesji internetowej w stacji bazowej BTS w G. przy ul (...) (współrzędne położenia bez potencjalnego przybliżonego obszaru, położenia bilingowego numeru telefonu). W tym miejscu dla pełnego obrazu sąd odwoławczy zaznaczy, że pomiędzy tymi dwoma adresami odległość wynosi 1.1 km przemieszczając się pieszo, a 1.2 km przemieszczając się samochodem. Tak przyjęta godzina opuszczenia

hotelu przez oskarżonego ma zdaniem sądu współgrać z zeznaniami świadka H. W., która nie rozpoznała w nim osoby negocjującej przedłużenia doby hotelowej. Jednocześnie świadek podała, że wydaje jej się, „że jak pan K. opuszczał hotel to z nim opuszczało hotel więcej osób, na pewno więcej niż jedna.... Jestem w stanie opisać jedną osobę, która opuszczała hotel, z panem K., która pytała o przedłużenie doby hotelowej”. Jednocześnie ustalono na podstawie informacji uzyskanej z hotelu, że wymeldowanie M. K. nastąpiło przed godziną 14.00. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka uznając, że nie znalazł żadnych powodów do zakwestionowania ich wiarygodności. Zdaniem sądu odwoławczego dokonał jednej zbyt pobieżnej ich oceny nie uwzględniając załączonych do akt sprawy przez obrońcę S. S. (1) danych z aplikacji M. dotyczące rozmów oskarżonych między sobą jako pełnej korespondencji między oskarżonymi w konkretnym widniejącym na wydruku dniu 16.09.2020 r. Otóż z korespondencji tej wynika, że oskarżeni nie tylko prowadzą między sobą rozmowę na temat swoich prywatnych spraw ale rozmawiają o tym kto wynajął pokój, ile on kosztuje, kto za niego płaci i w końcu, o której oskarżony zamierza go opuścić. Na stwierdzenie i sugestię oskarżonej „ Ja jestem w autobusie, o 14 wychodzisz” przesłanej o godzinie 12:50, oskarżony odpisuje o godzinie 12:52 „no albo wcześniej możliwe”, by w końcu o godzinie 13:25 poinformować oskarżoną „Idę do domu już”. Powyższa korespondencja wraz z danymi nadesłanymi przez hotel czynią wysoce prawdopodobnym , że oskarżony opuścił hotel około

godziny 13:30 wraz z M. K. który jak podał odprowadził oskarżonego do domu. Na przeszkodzie takiemu wnioskowi nie stoi fakt nierozpoznania przez recepcjonistkę oskarżonego, jako jednej z osób towarzyszących M. K. albowiem z uwagi na czas pandemii mężczyźni byli w maskach, a od zdarzenia do momentu okazania oskarżonego minęło kilka miesięcy. Nadto nie znajduje poparcia ani w wyjaśnieniach oskarżonego ani w zeznaniach M. K. fakt aby w pokoju hotelowym przebywała poza nimi i kolegą, który opuścił pokój wcześniej rano, większa ilość osób, która uzasadniałaby wyjście i wymeldowanie się większej ilości osób niż tylko dwie. Zatem nie można wykluczyć, że świadek z uwagi na długi okres czasu jaki upłynął od dnia 16.09.2020 r. mogła pomylić zdarzenia i osoby;

- podobnie przedstawia się kwestia pobytu oskarżonej S. S. (1) w G. w zbliżonych godzinach. I tak zdaje się świadczyć o tym załączona przez jej obrońcę korespondencja, o której wspomniano wyżej, a z której oprócz informacji, że przebywa właśnie w G. wiadomym jest, że towarzyszy jej siostra J.. Oprócz tej informacji przesłanej o godzinie 13.45 w korespondencji znajduje się wzmianka o łańcuszku, który miał się uszkodzić podczas kąpieli, a następnie zaginać. Materiał dowodowy w postaci zeznań J. S., K. S. (1), umowy sprzedaży w lombardzie złotego łańcuszka, który był prezentem od oskarżonego zdaje się potwierdzać wersję oskarżonej o tym, że o godzinie 13.16 w dniu 16.09.2020 roku podpisała stosowną umowę. Nie osłabia tego stwierdzenia wnioszek opinii grafologicznej, wedle której podpis S. mógł zostać nakreślony

zarówno przez S. S. (1) jak i przez jej matkę K. S. (2). Fakt bowiem nakreślenia niniejszego podpisu przez matkę oskarżonej nie został w najmniejszym stopniu uprawdopodobniony jakimikolwiek okolicznościami. W tym miejscu nadmienić można, że zdaniem sądu odwoławczego wzmianka uczyniona przez oskarżoną w rozmowie na Messengerze o zaginięciu łańcuszka miała stanowić wytłumaczenie dla oskarżonego dlaczego oskarżona go nie nosi. Wszak łańcuszek był prezentem od oskarżonego i nie mogła mu powiedzieć, że zastawiła go w lombardzie;

-przyjęcie za prawdopodobne to, że oskarżeni około godziny 13.30 przebywali na terenie G. poddaje w poważną wątpliwość czy o godzinie 13.30 mogli być w miejscowości C. gdzie dokonano rozboju. Zwłaszcza, że pobyt w tej okolicy ewentualnych sprawców zdarzenia można datować już od godziny 12:53, a już na pewno od 13:21:32. W tym kontekście wątpliwości może budzić rozpoznanie oskarżonej jako sprawczyni napadu przez pokrzywdzoną J. W. Słuchana po raz pierwszy podała, że sprawczyni miała ciemne włosy ale nie czarne, spięte do tyłu prawdopodobnie w kucyk, na głowie miała założoną czapkę, a na twarzy maseczkę materiałowo różowo-szarą. Świadek nie potrafiła określić koloru oczu napastniczki ani nie wskazała na żadne cechy charakterystyczne (w tym makijaż) bowiem podała, że ich nie zauważyła. Również na okazaniu przez lustro weneckie świadek nie miała w odróżnieniu do P. Z. i B. Z. pewności wyrażającej się w jednoznacznym wskazaniu na osobę oskarżonej. Podała bowiem, że „wskazuje na osobę numer 3 (oskarżona) jako osobę, która

według mnie dokonała napadu na moją osobę, zastanawiałam się jeszcze nad osobą numer 1 bo odpowiada mi jej wzrost i waga jednak numer 1 ma za długie włosy. Dlatego wskazuję osobę numer 3...”. Nawet późniejsze, jednoznaczne wskazanie w sądzie przez pokrzywdzoną oskarżonej jako kobiety, która dokonała na jej osobie rozboju nie niweluje pierwotnych wątpliwości jakie zostały przezeń wyrażone podczas okazania na KMP w R.. Rozpoznanie natomiast dokonane przez F. R. trudno uznać za miarodajne skoro świadek będąc przesłuchiwany po raz pierwszy i opisując kobietę wchodzącą a następnie wybiegającą ze sklepu całkowicie odmiennie opisał jej ubiór niż uczyniła to J.W. Według świadka kobieta ubrana była w spódnicę jasną, kurtkę z długim rękawem lub żakiet w kolorze brązowym, nic nie trzymała w ręce. Natomiast pokrzywdzona podała, że sprawczyni ubrana była w obcisłe dopasowane spodnie koloru ciemnego i koszulkę z krótkim rękawem koloru białego. Widać zatem, że świadek opisuje zupełnie inną osobę niż ta, której opis podała ekspedientka;

- odnosząc się natomiast do argumentu sądu dotyczącego braku korespondencji między oskarżonymi w czasie zdarzenia to kwestia ta została rozwinięta wyżej. W tym miejscu sąd odwoławczy wskaże jedynie, że z załączonych do akt sprawy przez obrońcę S. S. (1) danych z aplikacji Messenger dotyczące rozmów oskarżonych między sobą w dniu 16.09.2020 r. wynika, że ostatnie przesłanie informacji miało miejsce o godzinie 14.00. Ponownie oskarżeni nawiązali kontakt za pomocą aplikacji o

godzinie 16.26. Brak korespondencji między nimi w tym czasie jest wytłumaczalny faktem, że w tym okresie doszło między nimi do spotkania i wspólnego przebywania. Świadczy o tym treść wcześniejszej korespondencji, w której oskarżona S. S. (1) deklaruje przyjazd do oskarżonego i przywiezienie coca coli „na kaca”;

- powyższe rozważania wskazują na kilka piętrzących się wątpliwości, które nie mogą zostać wyeliminowane poprzez podobny sposób działania napastników podczas dwóch zdarzeń i tego w miejscowości G. i tego w miejscowości C.(kobieta i mężczyzna współdziałający ze sobą, posłużenie się nożem). Wątpliwości tych nie eliminuje także przyjazd sprawców na miejsce zdarzenia F. (...) koloru srebrnego zbliżonego wyglądem do samochodu O. S.. Nawet bliska odległość czasowa pomiędzy dokonaniem obu przestępstw nie może przełamać wątpliwości jakie pojawiły się, co do faktu pobytu oskarżonych w G. w czasie gdy miał być dokonywany rozbój w miejscowości C.. Wszystkie te wątpliwości, w tym w jaki sposób oskarżeni mogli wejść w posiadanie tablic rejestracyjnych skradzionych w J. w dniu 16.09.2020 roku w godzinach 11.00-11.30 nie zostały usunięte. Możliwym jest, że oskarżeni działali z osobą trzecią albo po nieudanej próbie kradzieży w dniu 14.09.2020 r. następny napad zaplanowali dokładnie, zakładając tworzenie sobie alibi poprzez prowadzenie korespondencji między sobą tuż przed dokonaniem napadu i zaraz po nim. Możliwym również jest, że rozboju na ekspedientkę J.W. dokonali inni sprawcy poruszający się samochodem podobnym a

nie identycznym do samochodu O. S., którzy jak wynika z informacji zgromadzonych w aktach dokonywali kradzieży paliwa na stacjach benzynowych. Skoro wątpliwości tych nie dało się jednoznacznie usunąć, po myśli art. 5 § 2 k.p.k. należało rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonych S. S. (1) i S. S. (3);							
Wniosek							
Wnioski obu obrońców o zmianę wyroku i o uniewinnienie oskarżonych	<table border="1"> <tr> <td># zasadny</td> <td></td> </tr> <tr> <td># częściowo zasadny</td> <td></td> </tr> <tr> <td># niezasadny</td> <td></td> </tr> </table>	# zasadny		# częściowo zasadny		# niezasadny	
# zasadny							
# częściowo zasadny							
# niezasadny							
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.							
Wnioski częściowo zasadne z przyczyn wyszczególnionych w sekcji 3.1							

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że:</p> <p>d) uniewinnił oskarżonych S. S. (3) i S. S. (1) od zarzutu popełnienia czynu z dnia 16 września 2020 r. opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i kosztami procesu w tej części za obie instancje obciążył Skarb Państwa,</p> <p>e) uznał oskarżonych S. S. (3) i S. S. (1) za winnych tego, że: w dniu 14 września 2020 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc ekspedientce B. Z. użyciem noża, usiłowali dokonać kradzieży nieustalonej kwoty pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym wyczerpali znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. przy zast. art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na mocy art. 63 § 1 k.k. na ich poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:</p> <p>- wobec S. S. (1) od dnia 30 listopada 2020 r., godz. 6:10 do dnia 11 lutego 2022 r., od dnia 21 lutego 2022 r. do dnia 5 maja 2022 r. i od dnia 25 maja 2022 r. do dnia 22 lutego 2023 r.,</p> <p>- wobec S. S. (3) od dnia 30 listopada 2020 r. do dnia 22 lutego 2023 r.,</p> <p>f) uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 i 3;</p> <p>2 .w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;</p> <p>3.zasądził od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rybniku) na rzecz adwokata D. J. – Kancelaria Adwokacka w J. kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonej S. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.</p>	

Zwiąże o powodach zmiany	
Zmiana wyroku nastąpiła z przyczyn wyliczonych w sekcji 3.1	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wydatki w kwocie 10 zł (dziesięć złotych) od oskarżonego S. S. (3) oraz w kwocie 367,44 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych czterdzieści cztery grosze) od oskarżonej S. S. (1) oraz opłaty za obie instancje w kwocie po 400 (czteryście) złotych.

7. PODPIS
SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Grzegorz Wątroba

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej S. S. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt1-6	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. S. (3)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt1-6		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana